

קונטרס

סְפִירַת הָעֶמֶר

יגלה ממצלת ימי הספירה, שבהם יכולים לזכות לצאת מהטמאה ולהכנס אל הקדושה, ואיך שצריכים לסלק את חכמתו המדמית, ולהכניס עצמו באמונה פשוטה בו ותפוף, שדיקא על-ידיה יזכה להגיע לשער החמשים, ויהיה נכלל באין סוף ברוך הוא.

בְּנוֹי וּמִיָּסֵד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵךְ הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹרֵךְ נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִיה

רַבִּי נֶתָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמְשָׁלֵב בְּפִסְוֻקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמַאֲמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוהרא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹתָר צְרִיכִים
לְתַקֵּן אֶת הַמַּדוֹת בְּיָמִים אֱלוֹ שֶׁל יָמֵי
סְפִירַת הָעֶמֶר, כִּי הָעֶמֶר הוּא בְּחִינַת מִדָּה
וְצַמְצוּם, וְלָכֵן לִפְנֵי קְבֻלַּת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא
בַּחֹג הַשְּׁבוּעוֹת, אָז עוֹסְקִין בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
לְתַקֵּן מִדָּה אַחֶרֶת מֵהַשְּׁבַע מִדוֹת, כִּי אִי
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, אֲלֵא עַל-יַדֵּי
מִדוֹת וְצַמְצוּמִים, הֵינּוּ שְׂאֲדָם יִקְנֶה
לְעַצְמוֹ מִדוֹת טוֹבוֹת, וּבְזֶה יִזְכֶּה לְצַמְצֵם
אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂיֵאִיר בּוֹ
בְּהַאֲרָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקפב)

קוֹנְטֵרַס

סְפִירַת הָעֶמֶר

א.

יְמֵי הָעֶמֶר הֵם יָמִים שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, שְׁבִימֵי
"סְפִירַת הָעֶמֶר" מִתְעוֹרְרַת הַתְּשׁוּבָה אֲצֵל עַם
יִשְׂרָאֵל; כִּי אַחַר שְׁנַת־לְכַנּוֹ בְּמִצְרַיִם, בְּזֶהְמַת
הַמִּצְרַיִם, זָכִינוּ בְּלִיל פֶּסַח לְהֵאָרֶה עֲצוּמָה עַל־יַדֵּי
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהָאִיר עָלֵינוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ
הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, שֶׁכִּלְנוּ נִרְגֵּישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא. וְאִף שֶׁנִּטְהַרְנוּ אוֹתוֹ לִילָה מֵרַב הָאוֹר שֶׁהָאִיר
עָלֵינוּ, אָבַל נוֹתְרוּ לָנוּ אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה יָמִים לְנִקּוֹת
עֲצָמֵנוּ מִמָּה שֶׁעֲדִין נִשְׁאָר בְּתוֹךְ תּוֹכְנוּ; כִּי בְּאִמַת
כְּשִׂיְהוּדֵי זוֹכָה, וְנִתְעוֹרַר עָלָיו אוֹר עֲלִיוֹן מְלַמְעָלָה,

וּנְכַנְס בּוֹ הַרְהוּר תְּשׁוּבָה, וְהוּא מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ,
 הִנֵּה אֲנִי חוֹזֵר בְּתְשׁוּבָה, עֲדִין כָּל הָרַע שֶׁעָשָׂה עַד
 עַכְשָׁו, הוּא בְּתוֹךְ הָאֵיבָרִים וְהַגִּידִים שְׁלוֹ, וְעָלִיו
 לְנִקּוֹת וּלְזַכָּךְ אֶת עֲצָמוֹ מִהָרַע וְהַזְהָמָה שֶׁהִיְתָה בּוֹ
 עַד כֹּה. הֵן אִמֶת שֶׁבְּרַגַע שֶׁנְּכַנְסֶת בְּאָדָם תְּשׁוּקָה
 עֲצוּמָה לְחֹזֵר בְּתְשׁוּבָה, זֶה הַזְכוּת הַכִּי גְדוֹלָה; כִּי
 מֵאִין בָּא דְבָר כֶּזֶה, שֶׁנְּכַנְסֶת בְּאָדָם מִחֲשָׁבָה לְשׁוּב
 בְּתְשׁוּבָה — זֶה מֵהַהֲאָרָה עֲלִיוֹנָה; כִּי עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר,
 בְּנֵי וּבְנוֹתַי הַיְקָרִים! אֲשֶׁר הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַיֶּה
 וּמְהַיֶּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְהַכֵּל זֶה
 אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֵּל, אֵךְ מֵה שְׁאֲנוּ לֹא זוֹכִים
 לְהַרְגִישׁ אֶת זֹאת, זֶה רַק מִפְּנֵי מַעֲשֵׂינוּ הָרָעִים
 וְחַטָּאֵינוּ הַמְרַבִּים; כִּי הַמְאֲמִין הָאִמֶתִי, שֶׁמְאֲמִין
 שְׂאִין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, רוֹאֶה בָּמוֹ עֵינָיו רוֹחֲנִיּוֹת
 אֱלֹקוֹת, שֶׁזֶה מְדַרְגֵת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהֵם
 כָּל-כֶּף דְּבוּקִים בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂאִינֶם רוֹאִים
 עוֹלָם, אִינֶם רוֹאִים אֲנָשִׁים, אִינֶם רוֹאִים בְּעֵלֵי חַיִּים,
 אִינֶם רוֹאִים צוּמְחִים וְדוּמְמִים, רַק אֱלֹקוֹת; כִּי
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַלְּבִישׁ עֲצָמוֹ בְּדוּמָם, צוּמַח,
 חַי, מְדַבֵּר, וְהַכֵּל גְּלוּי לְגַבִּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.
 אָבֵל אָנוּ אֲנָשִׁים קִטְנֻטָּנִים, אֲנָשִׁים שֶׁהֵינּוּ רְחוּקִים
 מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִינְנוּ זוֹכִים לְחַשֵּׁב מִמֶּנּוּ

יתברך, איננו זוכים להסתכל על הקדוש-ברוך-
 הוא, איננו זוכים לשמע את הקדוש-ברוך-הוא,
 איננו זוכים לראות את רוחניות חיות אלקות, איננו
 זוכים לנשם אלקות, איננו זוכים לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא, לכן עוברים עלינו כל מיני יסורים
 והרפתקאות ומרירות, ואנו סובלים דכאונות, וכל
 אחד ואחד מאתנו שבור ורצוץ, מכל אשר עובר
 עליו ועבר עליו, ודואג מאשר יעבר עליו, כיון
 שנכנס באדם הרהור תשובה, הוא בא מלמעלה,
 מהעולמות העליונים, מהשרש, מהיכן שנשמתו
 באה, מכסא הכבוד; כי הנשמה של האדם, היא
 רוחניות חיות אלקות, ונדבקת באין סוף ברוך הוא
 וברוך שמו, ואם זוכה ומתקרב אל הצדיק האמת,
 שהוא בחינת משה רבנו, ומחזקו ומעודדו
 ומשמחו, ולכל ארך הדרך מראה לו כיצד לשוב
 בתשובה; כי כל אחד ואחד מאתנו יכול להגיע
 לכל המדרגות שבעולם, כמו שאומר הרמב"ם
 בהלכות דעות, שכל אחד יכול להגיע למדרגת
 משה רבנו, רק לגבי נבואה כתוב: "ולא קם עוד
 נביא כמשה", אבל בשאר מדרגות כל יהודי ויהודי
 יכול לזכות להגיע למדרגת משה רבנו. כשעם
 ישראל היו במצרים, אשר שם היתה הזהמה

והפריצות, הכשפים, הזהוס תעוב וְשְׁקוּץ וְכוּ',
 וכשבא משה רבנו בשליחותו של הקדוש-ברוך-
 הוא, ואמר להם (דברים ד): "אתה הראת לדעת כי
 הַנְּיָ"ה הוא אלקים, אין עוד מלבדו"; כָּל־
 נתעוררו בתשובה שלמה, והתחילו להשתוקק אל
 הקדוש-ברוך-הוא, והתלו לדבר אל הקדוש-ברוך-
 הוא, ושרו שירות ותשבחות אליו יתברך, ומרב
 הארה שהאירה בהם בעת יציאת מצרים, נדבקו
 לגמרי לאין סוף ברוך הוא וברוך שמו, וזה מה
 שהוציא אותם. אבל תכף ומיד פשיצאו ממצרים,
 הצרכו להזדבק מכל הזהמה שעבדה עליהם במשך
 שהותם במצרים. וכן קורה עם כל אחד ואחד
 מאתנו, ברגע שאנחנו מקבלים הרהור תשובה,
 לשוב בתשובה שלמה אליו יתברך, זו השמחה
 הכי גדולה, שיהודי מחליט לחזור בתשובה שלמה
 אל הקדוש-ברוך-הוא, איזו זכות זו?! אדם שהיה
 עד עתה רחוק לגמרי, חי בשטיות ובהבלים, חי
 בשקר, עם דמיונות וכו', ופתאם מתעורר ורוצה
 לחזור אל הקדוש-ברוך-הוא, אָבֵל נותנים לו
 ארבעים ותשעה ימים, "שבעה שבועות תספור
 לך", שבע שבתות נותנים לו לספור, ואומר הזהר:
 כמו שאשה צריכה לטהר עצמה, ולוקח שבעה

ימים, כף נשמות ישראל, אף אחר שהקריבו קרבן
 פסח, ויצאו ממצרים, עליהם לספור את הימים,
 כמו שכתוב אצל אשה: "וספרה לה". כף ישראל,
 בצאתם ממצרים, צריכים לספור שבע פעמים שבע,
 כדי לנקות עצמם מכל המדות הרעות, מכל
 השטיות והדמיונות שנדבקו בהם בעת היותם
 במצרים. אומר האר"י ז"ל (שער הכוונות, שער ספירת
 העמר), שבלייל פסח יורדים מחין עליונים, הארת
 השכינה, שכל יהודי מרגיש תשוקה עצומה אליו
 יתברך, ומוכן לעשות הכל בשביל הקדוש-ברוך-
 הוא. אבל תכף-ומיד כשעובר יום ראשון של פסח,
 המחין מתחילים להתבלבל, והולך לו שלא כסדר,
 והולך לו בדיוק ההפך מאשר רוצה. וזו הספירה
 שאנו סופרים את העמר כל יום ויום ספירה אחרת.
 על מה זה מרמז? אלא בלייל פסח כשזכינו להארה
 לצאת ממצרים, נמשכנו מאד אחר הקדוש-ברוך-
 הוא, אבל אחר-כך הקדוש-ברוך-הוא מנסה
 אותנו, לראות אם פונתנו באמת, או עובר עלינו
 מה שעובר, ואם אנו מחזיקים מעמד, ועוברים את
 העליות והירידות, אז אנו זוכים לקבל את התורה
 ביום החמשים. וזה קורה אצל כל אחד ואחד
 מאתנו; ברגע שנכנס ביהודי הרחוק תשובה,

וְרוֹצֵה לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְרַק חוֹשֵׁב — אוֹלֵי
 בְּאֵמֶת כְּדָאֵי לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה, אוֹלֵי בְּאֵמֶת כְּדָאֵי
 לַחֲזֹר אֶל הַשָּׂרָשִׁים, רַק עִם הַמַּחֲשָׁבָה הַזֶּה שֶׁאָדָם
 חוֹשֵׁב, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, גָּדוֹל כַּחַה שֶׁל
 תִּשׁוּבָה, שֶׁכִּינּוֹן שֶׁאָדָם מְהַרְהֵר בְּלִבּוֹ לַעֲשׂוֹת
 תִּשׁוּבָה, מִיָּד הוּא עוֹלֶה לֹא עַד עֲשָׂרָה מִלִּין וְלֹא
 עַד עֶשְׂרִים מִלִּין וְלֹא מֵאָה מִלִּין, אֶלָּא עַד מֵהַלֶּךְ
 חֲמֵשׁ שָׁנִים, וְלֹא עַד רִקְעֵי רֵאשׁוֹן וְלֹא עַד רִקְעֵי
 שְׁנֵי אֶלָּא שְׁעוֹמֵד לְפָנֵי כֹסֵא הַכְּבוֹד; תִּתְאַרְוּ
 לְעֲצָמְכֶם, רַק הִרְהוּר תִּשׁוּבָה אֶחָד שְׁנֹכְנֵס בְּנוֹ,
 שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים כְּבָר לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ תִּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, כְּבָר עוֹלֶה נִשְׁמַתְנוּ עַד כֹּסֵא הַכְּבוֹד, וְתִכְף
 כְּשֶׁאֲנוּ מִתְחִילִים לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, מִתְחִיל לַעֲבֹר
 עָלֵינוּ מֵהַ שְׁעוֹבֵר, וְאִז אֲנוּ נִשְׁפָּרִים וְרוֹצִים לְבָרַח,
 אֲבָל אִם מִתְקַרְבִּים אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הוּא מְגַלֶּה לָנוּ: לֹא, לֹא, לֹא! זֶהוּ
 הַנְּסִיוֹן שֶׁלֶךְ, שֶׁהוֹלֶךְ לְךָ שֶׁלֹּא כֹסֶדֶר, שֶׁהַקְדוּשָׁה
 בְּרוּךְ-הוּא מְנַסֶּה, אִם בְּאֵמֶת כּוֹנֵנְתָךְ בְּתִשׁוּבָה, אִם
 בְּאֵמֶת אַתָּה רוֹצֵה לְזַכּוֹת לְגִלּוֹי אֱלֻקוֹת וּלְהַכְּלִל
 בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים!
 עֲתָה בְּעֵת סְפִירַת הָעֶמֶר, סוּפְרִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם אֶת
 הַיָּמִים. וְכֵךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים: מְצוּהָ

דמספר יימי ושבועי; כי בימי ספירת העמר, בשבועות אלו אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את ההארה של שער החמשים, שהוא אור הבינה. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם יתעורר בכם הרהור תשובה לחזר בתשובה שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא, תהיו שמחים ועליזים, שברוך הוא וברוך שמו, זכותם להתחיל להסתכל אל רוחניות, ונשמתכם מושכת אתכם אל הקדוש-ברוך-הוא, ואיזו שמחה אתם גורמים להקדוש-ברוך-הוא! אבל עליכם לזכור גם, שתכף-ומיד יתחילו לעבר עליכם יסורים, חלישות הדעת, ירידות ונפילות, עד שידמה לכם, כאלו אבד מנוס ותקנה מכם. עליכם לידע, שפך צריך לעבור, ואם תחפו ותתאזרו בסבלנות, אזי תזכו להגיע ליום החמשים, שאז נתגלה הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, ונתן לנו את התורה.

ב.

ימי העמר הם ימים של תקון המדות

בני ובנותי היקרים! כל ענין ספירת העמר, הוא ענין של מדה וצמצום. עמר הוא לשון מדה;

כי בימי ספירת העמר, עלינו לתקן את המדות שלנו הקדוש-ברוך-הוא איזן סוף-ברוך-הוא וברוך-שמו, כל העולם כלו זה אלקות ואלקות זה הכל, אבל הקדוש-ברוך-הוא פסה עצמו בעשר ספירות; כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד מלכות. שזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ה, א): בעשרה מאמרות נברא העולם, ומה תלמוד לומר? והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, ולתן שכר טוב לצדיקים שמקימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות; הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, למה איננו זוכים להרגיש את זאת?! למה איננו זוכים לחוש שכל מה שאנו רואים, כל מה שאנו שומעים, כל מה שאנו נושמים — זה אלקות?! למה אנו בדכאון, שבורים ורצוצים?! כי יש לנו מדות רעות. כל אחד ואחד מאתנו יש לו מדות רעות; אחד כעסן גדול, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד עצוב ובדכאון, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד זולל וסובא, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד מדבר לשון הרע ורכילות, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד נמשך לנאוף, אינו יכול לשלט על

עצמו, אחד כל ענינו זה כסף, אחד כל ענינו זה ריב ומחלקת, לכן נעלם ונסתר ממנו אלקות, ולכן בימים אלו, בימי "ספירת העמר", עלינו לתקן את המדות, שכל מדה ומדה, כל ספירה וספירה זה צמצום לגבי גלוי אין סוף, שנזכר להאיר על עצמנו אלקות שכינת עזו יתברך, להחיות את עצמנו עמו יתברך. לכן, בני ובנותי היקרים! דיקא בספירת העמר, הבה נתקן את מדותינו הרעות, ונעקר מאתנו את המדה הכי מגנה שהיא שנאה, שאחד שונא את השני. ומאין נובעת שנאה? מקנאה. אדם מקנא את השני, מקנא בזולת, ומקנאה באה אחר-כך שנאה, וברגע ששונאים את השני, עושים לו ר'שעות, עושים לו ר'ציחה, שזה מצטרף לאותיות: ש'ק'ר' — שנאה, ק'נאה, ר'ציחה או ר'שעות. ולכן בימים אלו ימי "ספירת העמר", עלינו לתקן את המדות הרעות שלנו, ולקבל על עצמנו לתקן את כל המדות שקלקלנו עד כה, שזו אצילות שנתלבשה בנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך על עצמנו אור הקדוש-ברוך-הוא.

ג.

ימי העמר הם ימים של אהבה ושלוש

בני ובנותי היקרים! מה שאנו צריכים לתקן בימי "ספירת העמר", זה מה שקלקלו תלמידי רבי עקיבא; כי כף אמרו חכמינו הקדושים (יבמות סב): רבי עקיבא היו לו עשרים וארבעה אלף תלמידים, וכלם מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה. אם אדם אינו נוהג כבוד בזולת, מה גורם? שנעלם ונסתר ממנו האור אין סוף ברוך הוא וברוך שמו, ונעשה רשע. ועל רשע אומרים חכמינו הקדושים (ברכות יח): רשעים בחייהם נקראים מתים; ברגע שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה — הם מתו; הינו נעשו בכלל רשעים, כמאמר ז"ל 'רשעים בחייהם קרויים מתים'. וכן אומרים חכמינו הקדושים (יבמות סב): כלם בפרק אחד מתו, למה? שהיתה עינם צרה אלו באלו; ברגע שאין יכולים לסבל יהודי שני, זה הפגם הכי גדול, השנאה שיש כלפי הזולת, זה מה שהורס אותנו. לכן, בני ובנותי היקרים! עלינו לתקן את הפגם הזה, ועלינו למסור נפשנו שתהיה בינינו אהבה ואחדות, שנרגיש אחד את השני,

נאהב זה את זה, נעקר את הגזענות מאתנו, נתחיל לאהב את הזולת. ובאמת מאין בא דבר כזה, שאחד ישנא את השני? מנאוף, מי שנואף, רחמנא לצלן, המחמחשבה שלו מקלקל, וברגע שדעתו מקלקלת, הוא רואה רק רע בזולת, ויש לו קנאה ו שנאה כלפיו, ומתיר את דמו לרצחו. ולכן בימים אלו, צריך לתקן את פגם תלמידי רבי עקיבא, שעינם היתה צרה בזולתם ולא נהגו כבוד זה בזה. ואומר האר"י הקדוש: מי היו עשרים וארבעה אלף התלמידים? אלא בימי משה רבנו, אשר גלה (דברים ד'): "אתה הראת לדעת, כי הוי"ה הוא אלקים, אין עוד מלבדו"; קם זמרי בן סלוא, וגרם מה שגרם, והביא נאוף בעולם, ובשביל זה נגרם, שמתו במגפה עשרים וארבעה אלף נשמות ישראל, והם נתגלגלו בתלמידי רבי עקיבא, והיו צריכים לתקנם, אבל לא נהגו כבוד, ולא הסתכלו בעין טובה זה על זה, אלא עינם היתה צרה, ולכן מתו. ועלינו לתקן את הפגם הזה. לכן באו בני ובנותי היקרים, בימי "ספירת העמר", לתקן את הפגם של תלמידי רבי עקיבא, ולזכור, שרבי עקיבא לא התיאש, אלא הקים תלמידים חדשים, וביניהם את רבי שמעון בר יוחאי, שגלה את גדל

הָאֱהָבָה שְׁצָרִיכָה לְהִיּוֹת בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר
 'אֲנִי בְּחִבּוּבֹתָא תְּלִיא'; מֵהַיּוֹם צְרִיכִים הַתְּלַמִּידִים
 לְאַהֲבֵה זֶה אֶת זֶה. וְעַל כֵּן נִבְנִים כָּל סוּדוֹת הַזֶּהָר,
 שֵׁיְהוּדִים צְרִיכִים לְהַחֲזִיק עֲצָמָם בְּיַחַד. וּבְרַגַע
 שֶׁהֵם מְאַחֲדִים, יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.

ד.

ימי העומר הם הכנה לקבלת התורה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲתָה בְּסִפְרַת הָעוֹמֵר,
 עָלִינוּ לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה; כִּי
 מֵאַחַר שֶׁיִּצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם, לֹא נִעֲשֵׂנוּ עִם, אֲלָא
 בְּשַׁעַת קַבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל עִם רַק עַל-יַדֵּי
 הַתּוֹרָה, אֲבָל כְּדֵי לְזַכּוֹת לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, צְרִיכִים
 לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, לִידַע שְׁכָל יוֹם מְנוּי וְסִפּוּר,
 וְאֵינָנו הִפְקֵר, יוֹם הָאֶתְמוּל אִף פַּעַם לֹא יָשׁוּב, לְכֵן
 בָּאוּ נַחֲזִיק אֶת הַיּוֹם הַזֶּה מְאֹד יָקָר, וְלִידַע שְׂאֵי
 אֲפֹשֶׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה אֲלָא עַל-יַדֵּי סִפְרַת
 הָעוֹמֵר, שְׁסוּפְרִים אֶת הַיָּמִים, וְיוֹדְעִים, שְׁכָל יוֹם
 הוּא יוֹם. לְכֵן מֵעַתָּה הַתְּחִילוּ הַתְּחַלָּה חֲדָשָׁה,
 וְתִשְׁכַּחוּ אֶת הָעֵבֶר, מֵעַתָּה סוּפְרִים אֶת הַיָּמִים, עַד
 שְׁעוֹמְדִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְזוֹ הַשְּׂמִיחָה הַכִּי

גְּדוּלָה; כִּי הַשְּׂמֵחָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּיֹתֵר — שְׁנַעֲשֵׁנוּ
עִם עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה. וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל (תְּנַחֲמוּ אֶת שְׂמִינִי
ב'): אֵין הַשְּׂמֵחָה מִמֵּתֶנֶת לְאָדָם, לֹא כָּל מִי שֶׁשְּׂמַח
לְהַיּוֹם שְׂמַח לְמָחָר, וְלָכֵן אֶל תִּדְחוּ אֶת הַשְּׂמֵחָה,
אַל תִּתְּחִילוּ מֵעַתָּה לְשִׂמְחָה, וּתְקַבְּלוּ עַל עֲצֻמְכֶם
מֵעַתָּה, שְׂאֵתֶם חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וּמְקַבְּלִים אֶת
הַתּוֹרָה, וּבְזָכוֹת זֶה שְׁנַעֲשֵׂה בְּכֹל יוֹם הַתְּחִלָּה
חֲדָשָׁה, וְנִשְׂכַּח אֶת הָעֵבֶר, וְנִסְפָּר אֶת הַיָּמִים, נִזְכָּה
לְהַגִּיעַ לְיוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים, וְנִזְכָּה
לְהַכִּלֵּל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
יַעֲזָרֵנוּ, שְׁנִזְכָּה דִּיקָא בְּיָמִים אֵלֶּיךָ, יְמֵי "סְפִירַת
הָעֵמֶר", לְזַכֵּךְ עֲצֻמְנוּ בְּרַמ"ח אֵיבָרֵינוּ וְשֵׁס"ה
גִּידֵינוּ, שִׁיְהִיו כָּלִים לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה. מִהִי
הַתּוֹרָה? אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, יֵשׁ בָּהּ רַמ"ח
מִצְוֹת עֲשֵׂה כְּנֶגֶד רַמ"ח אֵיבָרִים שְׁבָאָדָם, וְשֵׁס"ה
לֹא תַעֲשֵׂה כְּנֶגֶד שֵׁס"ה גִּידִים שְׁבָאָדָם; וּבְזֶה שְׂאָדָם
מִזְכֵּךְ אֵיבָרָיו וְגִידָיו, אֲזִי יָכוֹל לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.
יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנִזְכָּה לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה,
וְנִזְכָּה לְהַרְגִישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה עֲלֵינוּ!